

KAMPEN

Klubbtidning för SOK Viljan
Oskarshamn

Nummer 4
2006

Visst går den fort, klockan? Ett år till har flugit förbi och när du läser det här är vi säkerligen inne på 2007:e året.

Här bredvid kan ni läsa Thords intressanta sammaställning av siffror från tävlingsåret som gick.

Har för mig att han sa till mig att jag hade gjort tre tävlingar under 2006.

Jag funderar faktiskt på att öka min dos av friluftsliv under 2007. Tanken finns på att göra ett O-ringen - vilket alltså

betyder FEM tävlingar. Vad som får mig att tveka är att det inte finns någon vilodag den här gången. Kan kanske bli lite för mycket av det goda för en så oerfarens orienterare som jag...?

Ett alternativ är ju att springa öppen bana, då kan man själv ta sig en vilodag om man inte skulle orka alla FEM i rad.

Det har hänt en hel del sedan förra numret av Kampen låg där i handen på dig.

Och faktiskt ganska mycket som inte är med i detta nummer, därför tänkte jag lite snabbt summera på denna sida.

Viljan har inte minst arrangerat ytterligare en tävling, U-cupsfinal vid stugan. Ska enligt hörsägen gått bra. Inte en så svår gissning i och för sig eftersom Viljan alltid arrangerar bra tävlingar.

Men det i ryggen börjar nu snart hela Viljan göra sig redo för 2007 års stora händelse - Smålandskavlen i Oskarshamn. Har du ännu inte fått någon

arbetsuppgift - ta kontakt med klubben omgående, det finns alltid något du kan hjälpa till med.

Vad vi inte skrivit om i Kampen är på tal om det, just Smålandskavlen som 2006 avgjordes i Älmhult. Bäst gick det för H180-laget som blev åtta.

Har vi inte skrivit om något alls, undrar du väl nu då? Jodå, även den här gången fick vi ihop 20 sidor och för att

väga upp de sakerna där rapport uteblev så har vi skrivit dubbelt från vissa händelser. Bland annat från klubbresan till Gotland där de allra yngsta bland annat fått ge sin syn på en klubbresa.

Vi har dessutom skrivit om två killar som lämnar Viljan efter många år. Det är dels John Sjöstätter som numera springer för

Hakarpspojkar och dels Markus Enberg som nu tävlar för Linköpings OK.

En löpare som tillfälligt lämnat Viljan är Kampenredaktionens Jossan. Hon har lämnat rapport från sitt äventyr i Australien.

Nog om det här numret. Material till nästa nummer vill vi ha senast **onsdag 8 mars 2007**.

Ha det bra tills vi ses igen!!

Martin Svenson

T.f. redaktörens sida

TÄVLINGSÅRET 2006 I SIFFROR

Siffror underbara siffror. Vad vore en orienteringstävling utan siffror? Vi skulle inte veta vilken skala det är, vilken ekvidistans, längden på banan och slutligen inte vilken placering och tid vi hade åstadkommit och framför allt skulle vi inte kunna skräna om hur mycket tid vi lagt på bommar (som visserligen inte går ändå på grund av den elektroniska stämplingen).

Under 2006 har nämligen 1059 anmälningar gjorts, av dessa har vi startat 1010 gånger och lyckats ta oss runt 907 gånger. Detta är gjort på 135 olika tävlingar och av 101 olika löpare med en genomsnittstid på ca 45 minuter. Den vanligaste placeringen är 2:a som någon viljan har fixat hela 74 gånger, följt av 3:a och 1:a med 57 respektive 56 gånger under året. Detta innebär att 19 % av alla starter resulterar i en pallplats. Men vem kommer ihåg en 2:a eller 3:de placering, det är vinnarna man kommer

ihåg och oftast hittar man en Viljansegrare i H21 eller H35. Här tas 25 % av alla segrar eller 7 segrar i respektive klass. Noterbart är att hela 60 % av alla segrar tas i åldersgruppen 16-35 år, vem sa att Viljan är en gubbklubb? Segerrikast är den evigt unge Våge Rindstig med 7 segrar följt av Kristin Boman med 6 och John Sjösaeter, 5 segrar. Man kan undra om mammaeffekter och pappaeffekter ses i vinnarleden, då hela 45 % av alla segrar har tagits av småbarnsföräldrar (med barn på 5 år eller yngre), vilket borde tyda på en ljus framtid för föreningen, om nu generna gör sitt!

Är man sugen på segertårta så är det till Dejegatan 44 man ska åka, 8 segrar har tagits av familjen Rindstig, andra heta tips är elevhemmet i Eksjö (Kristin) eller Dalgatan 3 (Svensson/Lövdahl) med 6 segrar vardera. Stannar man på Dejegatan eller Dalgatan så kan man i alla fall vara säker på att få kaffe, om man nu dricker sådant!

Sammanställt av
Thord

TÄVLING OM LOGOTYPE FÖR SM 2009

En tävling har utlysts om att ta fram en logga för hela SM-arrangemanget 2009. Loggan ska på ett bra sätt sammanfoga de tre arrangemangen - medeldistans, stafett, natt - och de arrangerande föreningarna. Den ska kunna användas i trycksaker och på internet i marknadsföring och information om arrangemangen.

Välkommen med ditt bidrag senast 1 februari 2007 till mega.consulting@telia.com.

JOSSAN ÅKER ”DOWN UNDER”

Josefine Carlsson planerar för ett riktigt äventyr - hon åker inom kort till Australien och stannar ett halvår. Dels vill hon träna orientering inför nästa års junior-VM i just Australien, dels vill hon träna sin engelska och sist men inte minst uppleva en ny och annorlunda världsdel. Vi ställde några frågor och som Kampenredaktör hon är blev hon inte svaren skyldig.

När åker du?

Jag åker ifrån Stockholm den 3 november.

Hur länge stannar du?

Den 3 mars är jag hemma i Sverige igen. Om det inte händer något som gör att jag vill åka hem tidigare eller senare. Mitt visum sträcker sig över 6 månader, så det är de möjligheterna jag har.

Var ska du bo och var ligger det?

Jag ska bo i Terrigal, ett ställe som ligger på östkusten 7 mil norr om Sydney.

Vem ska du bo hos?

Jag ska bo hos familjen Dent som också är orienterare. Julian (sonen) sprang för Hakarpspojarna för något år sedan.

Vad ska du göra?

Jag åker dit främst för att få en bra

träningsperiod och hoppas på att kunna utveckla min löpförmåga. Mitt mål har varit sedan flera år tillbaka att kunna ta en plats i landslaget och få åka till VM 2007 som går i just Australien. Och då hoppas jag på att jag fått med mig många bra erfarenheter från min tid där om hur man på bästa

möjliga sätt springer i Australien. Men jag åker även dit för att lära mig behärska språket på en högre nivå än vad jag lärt mig i skolan, för det tror jag att jag kommer ha väldigt stor nytta av i framtiden. Vidare att få se ett sånt häftigt land och uppleva dess sevärdheter och långa stränder. Så det kommer nog bli mycket sol, bad och roliga äventyr.

Har du nära till orienterings- träning och tävling?

Orientering är inte så stort i Australien. Vad jag vet så har de träningar i Sidney på helgerna och så kommer det att gå lite tävlingar under tiden som jag kommer vara där. För övrigt så får jag förhoppningsvis delta på ett JVM-läger som de ska ordna för kringliggande länder och så hoppas jag även på att jag kommer att kunna besöka orienteringsgymnasiet som de har beläget i Canberra, som de säger är Australiens ”orienteringsmecka”.

Göran S

...OCH HÄR KOMMER FÖRSTA RESERAPPORTEN!

Nu har snart tre veckor förflutit sedan jag satte min fot i Sydney, på andra sidan jorden från mitt hem och min familj.

Det kändes häftigt att åka genom Sydney på kvällen när jag kom, stora, häftiga höghus och torn, det får vattentornet i Norrtorn att vara pyttelitet.

Men de stora byggnaderna blev snabbt mindre och byttes sedan ut mot naturreservat.

Efter ca. 1 1/2 h var vi framme i Terrigal, det var här jag skulle befinna mig nu, i fyra månader.

När jag väl kom hit började 4 månader verka som en väldigt lång tid. Tror att det var för att jag befann mig så långt hemifrån som denna känslan uppkom, i Eksjö hade jag aldrig några tankar på hemlängtan när jag inte varit hemma på 1 och 1/2 månad. Men att ta tjuren i hornen var vad jag gjorde.

Jag var ett par dagar i Terrigal men då sov jag för det mesta. Kroppen tar verkligen slut under en sån här flygresa på 26 timmar.

På tisdagen begav jag mig iväg till Sydney alldeles ensam, där skulle jag hitta till Phoebe, Nick och Hillarys dotter som jag ännu inte träffat. Dagen bjöd på kanonväder och jag vandrade omkring med min karta till de flesta av de ställen "man måste besöka" när man är i Sydney, däribland Operahuset.

När jag på eftermiddagen skulle hitta ut till Phoebes lägenhet fick jag stor nytta av att australiensarna är så vänliga och hjälpsamma. Om det inte varit för att min buss jag skulle hoppa på kom så snabbt, så hade jag fått ett busskort av tjejen jag frågade om vägen, hon sa att hon hade två så jag kunde få ett, hur snällt som

helst.

Jag hittar i alla fall hem till Phoebe och hennes man och dit kom även några killar till, så vi stack ut på backträning.

Resten veckan i Sydney fördrev jag med tre andra tjejer från dalarna. Vi var på en träning inne i Sydney, en kontrollplock träning, tror det var ca 200(!) som sprang. Det var roligt att se, för det fanns alla sorters människor, några i jeans och skjorta, andra i träningsoverall och några få i det som jag skulle säga var normalkläder för orientering. Jag fick höra, att när de höll träningar inne i staden och parker kom det många, även icke orienterare i vanliga fall, men drog de träningen en timme ut där det finns lite skog, då kom det ca 1/5.

Vi hann med ett besök på IKEA också, är man svensk så är man, vi njöt när vi gofflade i oss potatis och köttbullar med lingonsylt och en efterrätt bestående av ballerinakex och pepparkakor, det var mums!!!

Det var en jätte kul vecka, så nu kan jag faktiskt säga att jag känner till Sydney rätt väl, i alla fall den innersta delen. Möjligheten att träffa lite vänner gjorde att hemlängtan flyttade sig längre bak i huvudet.

Min andra vecka i Australien var jag tillbaka i Terrigal, även här blev det kontrollplock, men mer strandlöpning nu.

På tisdagen dök tjejerna upp här, Linnea, min granne i från Eksjö hade kommit ner från Cairns också.

Så, nu blev det filmkvällar, pannkakor och träning. Ett av passen skulle vi

springa upp på ett berg som finns här i Terrigal, Kincumber Mountain. Vi hade tänkt vara ute en timma, jag och Linnea, så när vi kom upp på toppen bestämde vi oss för att ta en liten sväng och sedan springa ner igen. Det var bara det att vi sprang ner 180 grader fel från höjden och hamnade i en annan liten by, fast vi trodde vi kommit till Terrigal. Vi sprang omkring och letade vart vi kunde vara, men så upptäckte vi en sjö som absolut inte skulle vara där och uppsökte en pizzeria för att fråga om vägen. Han sa, oj då ni är lite fel, det tar ca. 1 till 1,1/2 h att komma till Terrigal.

Det var bara att vända och springa tillbaka, såg tornet på den topp vi varit uppe på, sprang återigen upp på toppen och sedan ner samma väg som vi tagit oss upp, men... nu hade det gått 2 timmar och 20 min istället för en timma, men roligt hade vi.

Veckan avslutades med ett träningsläger i Orange som ligger några timmar in i landet, inte så långt ifrån där JVM ska gå.

Första passet sprang jag mest och vaktade mina fötter så att jag inte skulle kliva på någon orm, detta och att det var väldigt svårt gjorde att jag efter en stund var helt borta.

Efter att ha sprungit omkring vilse i 15 min hittade jag vart jag var och fortsatte. Eftermiddagen ägnade jag mig åt att gå omkring med Matilda och Sofia och bara lära mig se hur terrängen faktiskt var här nere.

På träningslägret träffade vi ett gäng killar från Canberra som var jättesnälla och sa att jag fick komma och hälsa på där när jag ville.

På vägen hem stannade vi till så att jag fick se "The three sisters" och Blue

Mountains, det var häftigt!!!

Tredje veckan har varit väldigt lugn, inte från träning men från allt støj, eftersom tjejerna åkte till Thailand på måndagen. Nu har jag kommit in i Terrigal livet, här finns inte så mycket att göra och jag tror jag sett det mesta här nu. Så snart drar jag iväg upp längs kusten och ska träffa på två andra svenska brudar från Eksjötiden och följa med dem och se mig omkring.

Det jag insett nu sedan jag kom till Australien är:

Hur stort landet faktiskt är, trots att jag ska åka en tågresä på 15 timmar så kommer jag inte att förflytta mig alls långt på kartan.

Att landet har ett väldigt tunt ozonlager, solskyddsfaktor 30+ är ett måste.

Att det kommer vara ca 30-40 grader i dec-feb så jag kommer få gå upp innan solen för att träna.

Att jag lyckligtvis inte sett en enda orm än så länge och att det inte är så stor risk att jag ska behöva göra det heller.

Så nu fortsätter äventyret i Australien och även med en veckas träningsläger på Nya Zeeland i februari.

Men innan det ska jag hinna med lussebulle- och pepparkaksbakning för det hör julen till!

Följ mig jätte gärna på min sida och skriv till mig, det är jätte kul!

www.resedagboken.se användarnamn: josefine.c

Josefine
Kampens utsände i Australien

HELG UTAN ÄLG

En Gotlandshelg i slutet av oktober har blivit en fin tradition i Viljan. I år var vi till slut 24 personer som tog färjan helgen innan höststormarna begränsade färjetrafiken. Det blev en lyckad resa på många sätt – inte minst var vädret på vår sida. Vid tävlingsplatsen – Torsburgen – föll inget regn, däremot på lördagseftermiddagen då vi badade i Visby simhall. Gotlandsresan kan sammanfattas med följande hedersnämningen som förgyllde vår tillvaro på ett eller annat sätt:

- * Anna & Tony som i flygande fläng hämtade tältet i stugan innan färjan skulle gå.
- * Våge, som förutom sin suveräna seger dessutom bar nämnda tält – på order av Bengt-Åke.
- * Nämnde B-Å som kokade ägg och kaffe till morgonhungeriga viljaner.
- * Suveräne grötkokaren Allan.
- * Maria, som efter seger första dagen satsade på städning av förläggningen medan övriga sprang – och barnen såg på Bolibompa.
- * Åsa – finfin 2:a i D 35 – som kraftigt dementerade eventuella hängningsrykten redan innan dom uppstod (se separat artikel).

- * Kajsa som suveränt vann Öppen 1 – trots att skuggan försökte luras (!)
- * Grabbgänget som både passade tider och städade utan minsta knot.
- * Lukas – restaurangutforskare som dessutom ”placerade” godis både här och där.
- * Anton – ungdomsspurtprisivinnare som vann en glassdessert.
- * Sven – med helgens största segermarginal – 53 minuter!
- * Lilla Elefant – lysande och traditionell restaurang.
- * Öveskottsbolaget – där det finns chans att göra av med de pengar som inte gått åt.
- * Helg utan Älg 2007 – givetvis!

Göran Svenson

DRAMATIKEN PÅ TORSBURGEN

Det var ett stort gäng Viljaner som på fredagskvällen tog båten över till Gotland och helg utan älg. 2-dagarstävlingen skulle avgöras på Torsburgen på sydöstra ön, och det var på lördagen den numera klassiska fighten utspelades.

D 35 mätte 2560 m och tre viljaner var anmälda, men värsta konkurrenten (Anna) hade haft feber hela natten och fick slänga in handduken. Åsa med starttid 10.41 och Maria med 10.43 skulle nu försvara klubbens färger i D 35 denna dimmiga lördagsförmiddag. Efter 1 km från P till TC, knatteknat och 1,5 km till start var man gott och väl uppvärmd. Åsa laddar också i största hemlighet med att fråga Gotlänningen Tony om taktiktips. Hon får svaret "I den här terrängen tjänar man inte på att bomma". Tony tipsar också om noggrann kompassgång samt varnar för gläntor som kan vara svåra för fastlänningar att se.

När Maria äntligen anländer till startplatsen ser hon en skymt av Åsa, som just ger sig av på den tuffa banan. Nu ska här jagas !

Åsa springer 200 m på stigen, svänger in mot 1:a kontrollen, läser in sig på en "Gotlandssten" och springer i rätt riktning, men tyvärr alldeles för långt och utan att se kontrollen. Maria springer 200 m på stigen, svänger in mot 1:a kontrollen, läser in sig på en "Gotlandssten" (troligtvis samma), men fortsätter i fel riktning. Åsa vänder om och när hon till slut hittar kontrollen är

hon helt säker på att Maria redan passerat. När Maria vänder om tillbaka mot kontrollen ser hon Åsa forsa fram i skogen mot 2:an. Analys: När Maria stämplar vid 1:an är hon exakt 24 sekunder bakom Åsa i spåret. Åsa forsar fram mot 2:an i jakten på Maria. Jakten resulterar i en stäckbästa tid men inte en skymt av Maria som nu i stället ligger 50 sek efter i spåret.

Trean är en lurig grop som båda lyckas hitta utan problem. Här stämplar Maria 34 sek efter. Maria som nu anar att hon är hack i häl på Åsa stormar mot 4:an i ett rasande tempo. Vinner sträckan och är nu bara 19 sekunder efter i spåret. På sträckan till 5:an gällde det att mycket noggrant följa en tuvig mosskant, springa fram mot en torsburgsbrant och vika av mot en sten. Här händer det saker ! Åsa får en schackning i mossen och tappar tillfälligt riktningen. Hennes väg mot kontrollen blir något S-format. Maria följer den tunga mossen, viker av mot Torsburgsbranten och ser Åsa till höger om strecket. Hon smyger förbi och spikar 5:an på sträckbästa. Nu vet hon att hon är först i spåret. Åsa stämplar här 33 sek efter, utan att ha sett Maria.

Till 6:an håller avståndet, men båda är långt ifrån sträckbästa i klassen. Till 7:an gällde det att ånga på norrut och hitta en Gotlandssten i en sänka. Åsa pinnar på ganska bra på ett högervägval och hittar den lilla stenen. Där stämplar hon 1.35 efter Maria, som med sitt vänstervägval verkligen ångat på och klart vinner sträckan.

Maria springer nu för brinnande livet för att hålla Åsa efter sig. Efter att ha sett en

mosse och en sten tappar hon helt riktningen mot åttan och hamnar hos radiogubbarna ! Gubbarna är knäpp tysta, så Maria får själv läsa in sig. Det är inte lätt bland de små låga enbuskarna och nu rinner tiden iväg. Åsa känner sig stark på väg mot åttan. Riktningen stämmer perfekt och det är bara att checka av en mosse och en liten gotlandsglänta (Ha ha, hon såg den, fast hon är fastlänning!). 50 m från kontrollen ser hon till sin förtjusning Maria som kommer från helt fel håll. Åsa får nu en klar sträcktästa tid och stämplar nästan samtidigt som Maria.

Vi forsar nu jämsides med långa steg mot nionde och sista kontrollen, och spurtar i mål vid Torsburgens klippkant. Loppet resulterade i en första respektive tredje plats för viljanstjärnorna i D35. Dramatiken ska vi sent glömma.

Åsa och Maria

Författarna roar sig med att jämföra sträcktider.

Eftersom en stor del av deltagarna på klubbresan till Gotland den 20-22/10-06 var barn tyckte jag att det passade bra att intervjua dessa barn där de fick berätta om vad de gjorde och vad de tyckte om resan.

Berätta lite om vad ni gjorde på Gotland:

Elisabet: - Vi åkte båt dit, det var kul men jag somnade.

Tuva: - Vi gick knatteknat.

Elin: - Det var kul.

Emma: - Vi fick medalj.

Elisabet: - Vi fick klättra över stockar och gå genom spindelnät.

Elin: - Vi fick morot av Kalle Kanin.

Emma: - Mmmm

Tuva: - Vi byggde slott av stenar och så lekte vi kurragömma.

Theo: (Han visar att han stämplat med "sin" pinne.)

Gjorde ni något annat förutom tävlingen?

Elisabet: - Vi badade. Det var kul, fast det fanns bara en pool och ingen barnpool.

Kajsa: - Sedan åt vi mat på Lilla Elefant. Det var kul. Lukas var så rolig som drog runt på stolar och var i vägen för servitören (fniss, fniss).

Elisabet: - Jag åt spaghetti och köttbullar. Det var gott, men Bengt-Åke försökte ta mina köttbullar hela tiden.

Rasmus: - Efterrätten var god!

Kajsa: - Min var jättestor! Mums!

Emma: - Jag träffade Gustav och Anton. (Bekanta till fam. Rindstig)

Elin: - På kvällen målade vi teckningar. Det var en bra stuga att sova i.

Elisabet: - Ja, men det var inte roligt att trilla ur sängen mitt i natten.

Tuva: Vi sov hos farfar och farmor.

Vad tyckte ni var roligast?

Kajsa: Roligast var att jag kom etta (Ö1).

Elisabet: Ja, och att Maria, Våge och Pappa vann.

Rasmus: Jag tyckte att det var roligast när jag fick en robot på Överskottsbolaget.

Theo: (Han stämplar vidare)

Tuva: - Roligast på båten var att leka mamma, pappa, barn i lekrummet och att titta på film.

Elin och Elisabet: - Ja!

Elisabet: - Jag tycker inte om toaletterna för det låter så högt när man spolar.

Elin: - Men det luktar gott där! (Hon menar tvålen)

Elisabet: Vi har ätit godis HELA helgen!

Elin: Ja, vi fick chips av de stora grabbarna (Jakob, David S, Carl-Emil och Anton L)

Emma: Mmm Chips!

Skulle ni vilja följa med på en resa till Gotland igen?

Alla: Jaaa!!!

Marie Larsson

PLATSANNONS

I oktober 2007 anordnar SOK Viljan Smålandskavlen. Ett av huvudområdena är sekretariat/data. Vi ansvarar för: lottning av startlista, tidtagning, stämplingskontroll, data till speaker och internet mm fungerar. Allt är datoriserat via ett nätverk på 15-20 datorer, vilket medför att antalet medarbetare är få jämfört med tidigare sekretariat. Dock krävs det folk och vi har ett antal vakanser inför Smålandskavlen.

- Ansvarig för stämplingsenheter. Innebär ansvar för att anskaffa enheter från grannklubbar eller Sportident samt kontrollera funktionen och programmera dessa. 1 person söks
- Programmerare. Bygger upp hela tävlingen i Sportidents programvara, importerar banor och löpare mm. 3 personer söks.
- Alltiallo. Kan hjälpa till med lagändringar, resultat utskrift, utläsning av brickor mm. 1 person.

Datavana är krav för programmeringsjobbet övriga är datavana bra att ha. Jobben kräver dessutom att man är beredd att lägga ned ganska mycket tid sista veckan/veckorna och då speciellt programmeringen. Detta innebär också att det blir ett sammansvetsat gäng som har roligt tillsammans.

Frågor och svar fås på telefon 0491-780289, Tord Hultberg

Rödsleskolan hade sin årliga uppspringning i orientering uppe vid Viljans stuga i september för åttondeklassarna. Alla skulle springa under en timmes tid och helst skulle de klara av att hitta kontrollerna utan att "hänga någon" så det var en samling nervösa och uppspelta elever som väntade varvid följande problem uppstod:

Tjejen: - Hur vet jag åt vilket håll norr är?

Killen: - Det ser du väl för fan på kartan:

Tjejen tänker en stund och utbrister sen: - ...men då blir ju norr alltid åt samma håll???

Hon har ändå inte fattat utan står och vrider kartan åt alla håll, hon hittade dock runt och jag har för mig att det gick ganska bra.

Anna S

JOHN GÅR ÖVER TILL IK HP

John Sjöäter har i höst bestämt sig för att i fortsättningen tävla för IK Hakarpspojkar. Viljan tappar därmed sin för närvarande främste ungdomslöpare - som blir junior nästa år. John tog i höstas sin första DM-titel när han vann långdistansen i Alstermo. Dessutom vann han Vetlanda Team Sportia Cup under 2006. John har tagit ett stort kliv framåt i år och går med stor

sannolikhet en lysande framtid till mötes. Det är bara att beklaga för Viljans del - och samtidigt lyckönska John i hans fortsatta satsning, samt gratulera IK HP till ett fint nyförvärv. John började i höstas på orienteringsgymnasiet John Bauer i Jönköping.

TACK!

Jag hade länge haft i tankarna att byta klubb. Men när det väl kom till kritan för att göra det kändes det som om att hela idén var som bortblåst. Nu när jag väl har bestämt mig och lämnat klubben känner jag att jag måste:

Tacka alla i klubben som har ställt upp med diverse saker. Allt från att ha skjutsat mig till träningar/tävlingar till att ha plockat upp och tagit med mina ganska så ofta glömda saker.

Jag känner att hur bra jag än blir mottagen i min nya klubb så kommer alla i Viljan ändå vara ovärderliga. Utan klubben hade jag inte varit den jag är. Jag vill rikta ett speciellt tack till Göran Svenson - en riktig eldsjäl. Alla klubbar skulle behöva en sån som du. Även familjen Carlsson har både stöttat och inspirerat mig.

En sak som jag redan saknar är de mysiga tisdagsträningarna med

soppa efteråt. Även gympa-passen där man verkligen fick slita hund.

Till sist vill jag bara säga att även om jag inte tävlar för Viljan längre så finns mitt hjärta kvar i klubben. Ni kan alltid be mig om hjälp om det är något så kan jag se vad jag kan göra.

Tack för allt ni har gett mig!
MVH John Sjöäter

...OCH MARKUS TILL LINKÖPING

Markus Enberg, 21 år, lämnar SOK Viljan för att nästa år tävla för Linköpings OK. Efter 4 år i Viljan och med studier i Linköping tycker Markus att det känns rätt att tävla för hemmaklubben LOK. Efter en liten svacka i somras har Markus nu fått tillbaka motivationen och tränar på för fullt. Vi tackar för fina insatser, önskar lycka till och hoppas att utbildningen leder honom raka vägen tillbaka till Oskarshamn och Scania! I LOK blir Markus åter klubbkamrat med storebror Christian - elitledare i klubben. Båda har gjort samma resa från moderklubben Målilla OK via Viljan till Linköpings OK (även om Christian även hunnit med OK Denseln - och eventuellt någon mer klubb?).

Kristin Boman är en av Barometern-OT:s 10 kandidater till stipendiet "Gyllene Steget" på 15 000 kr. Det är hård konkurrens om årets stipendium från bl a allsvenske fotbollsspelaren Rasmus Elm i Kalmar FF och Högby IF:s löpartalang David Nilsson. Kristin beskrivs som **en av landets mest talangfulla orienterare som toppade en fin säsong med att ta JSM-silver i nattorientering och fick även springa ungdoms-EM i Slovenien.** Strax före jul sker utnämningen och priset delas ut på Guldfesten i Kalmar i mars. En som vet hur det känns är Henric Carlsson som fick priset 2001. Det är 15:e gången som stipendiet ska delas ut.

Vid omröstningen om Årets orienterare i Småland 2006 har SOK Viljan fått med två löpare. Kristin Boman med silver på natt-SM och fyra DM-guld som främsta meriter röstades in på 9:e plats och Frida Bakkman på 15:e.

Årets orienterare, 2006, i Småland: 1) David Andersson, IK Hakarpspojarna, 156 poäng, 2) Mattias Karlsson, IK Hakarpspojarna, 126, 3) Erik Liljeqvist, OK Älme, och Lena Eliasson, IK Hakarpspojarna, båda 120, 5) Patrik Karlsson, Växjö OK, 104, 6) Johanna Jonsson, IK Hakarpspojarna, 74, 7) Carina Svensson, Eksjö SOK, 54, 8) Martina Karlsson, IK Hakarpspojarna, 46, 9) Kristin Boman, SOK Viljan, Oskarshamn, 27, 10) Rickard Rosgren, OK Njudung, Vetlanda, 18.

25-MANNA

25-manna med Tullinge SK som arrangör ordnade i år med en fin tävling trots lera och regn.

Viljan körde i minibussar upp och trixade sig igenom Stockholmsförorterna för att hitta till boendet i Järlas klubbstuga. Det var inte en allt för enkel resa om man åkte i minibussen med min mor och far och familjen Boman. För det första var det inte enkelt att hitta till stationen där vi skulle plocka upp Marie därefter kom körningen till klubbstugan, den var allt annat än fridfull.

Kristin och jag satt längst bak och kunde bara skratta åt våra vilsna föräldrar, där Anders och pappa som satt längst fram och körde inte hade en lugn stund, utan fick kommentarer om hur de skulle köra hela tiden. Jag kommer inte riktigt ihåg vem som höll i kartan eller om de hade flera kartor, men alla ville olika håll. När vi kom till en återvändsgata på helt fel ställe började jag fundera på, hur vi skulle våga släppa ut dem i skogen.

Vi kom fram, tro det eller ej. Den andra bussen med mer rutinerade förare (?) hade kommit dit en bra bit innan.

Vi damer placerade oss i omklädningsrummen på nedre våningen, så vi skulle slippa alla snarkande karlar, men värst hade nog ändå John varit som lever rövare när han sover.

Efter en god natts sömn var vi, fit for fight!

Första sträckan skulle Mikael Kristensson, Torfinn hoppa in på. Han har börjat bli en ruinerad räv i viljan laget, han borde snart byta klubb hördes kommentarerna kring detta. Javisst, var han rutinerad, kanske inte i viljan

eftersom det dock bara var 2:a gången han hoppade in med oss. Men rutinerad i skogen, minst sagt!

Han fick oss att sträcka på ryggen och vara beredda när första lagen kom, eftersom han var med där, i täten, sexa in! Tord var i extas, hans häftigaste ögonblick, ge sig ut med yttersta eliten på andra sträckan!

Laget fortsatte sedan med oss tjejer som fick ge oss ut samtidigt och samtidigt kom vi in också. Jag tror att det bara skiljde 8 sekunder mellan oss fyra. Våra supportrar stod och tog i mål oss längs upploppsrakån, men det blev för mycket på en gång. I alla fall för min far som missade mig där jag kom strax bakom Frida, efter 10 minuter började han bli riktigt orolig och trodde att jag skadat mig, men ringde till Göran och han fick reda på att jag visst var i mål, så han kunde börja slappna av. Därefter fortsatte det sträcka för sträcka med fyra på varje. Tills sträcka 23 där det återigen blir enmanna sträckor, Marie på 24:e gjorde ett kanonlopp och tog in minut, för minut på Nybro.

John fick avsluta kavlen och sprang den långa sträckan riktigt bra!

Vi kom till slut in som 96 lag. Precis vad vi hade satt upp som rimligt mål. Bättre än förra året!

Lördagen avslutades med att vissa åkte hem och andra stannade kvar, var ute och åt och hade en lugn kväll för att ladda inför morgondagens lopp.

Jag och Frida laddade upp på universitetet där det varje år efter 25-manna ordnas med 25-manna fest och dans.

Tävlingen dagen efter var avslutning för Silva Junior Cup, det var mycket folk

som hejade när man genom rampstart tog sig ut i skogen och när man kom in för varvning och kartbyte. Det bjöds på krävande orientering och löpning med hårdaste konkurrensen i Sverige för juniorena.

Min kapacitet var inte på topp, efter att ha haft ett tungt SM och tagit det lugnt sedan dess. Frida stukade foten så utav oss tjejer hade vi bara en att tro på.

Förhoppningar hade vi mer på Kristin som hade en 6 plats att försvara.

Sedan blev det en lång resa hem, dock gick det fort för mig, eftersom jag sover hela tiden. Det är ändå skönt att komma hem igen, packa upp de leriga skorna och njuta i soffan efter en hård helg.

Josefine

Damera ger sig ut.

”MICKE, MICKE HÄR”, men han hör inte när han forcerar grusplanens gråa konturer livligt påhejad av Per Forsberg och lika elegant springande som gepardens språngmarsch på savannen. Jag ropar igen ”MICKE” och han ser mig, håller redan i kartan och benen bara skriker av att få ge sig av. Vi leder (i alla fall nästan) och jag vill iväg. Micke är framme och kartan rycks så häftstiften slits från sitt fäste i trästrukturen och nästan träffar vana men smått förskräckta växlingsfunktionärer. Nu gäller det, jag fullständigt rusar ut från växlingsområdet och får se en lätt trippande Emil Lauri någon meter framför och en tanke far igenom huvudet, ska jag springa om nu eller vänta 3 sekunder och ta han då. Inser snart min begränsning, 3 min/km är snabbt även när adrenalinet pumpas ut i hårspetsarna. Vecklar ut kartan istället och möts av gittret av höjdkurvor och ringar, konstaterar att de har lagt en långsträcka till första, vilket var väntat med två eller tre vägval. Slänger två tre snabba blickar och bestämmer mig blixtnsnabbt att det är vänster som gäller. Nu gäller det att hålla i, så jag fokuserar stenhårt på det huvudet kortare Lauris hälar, här gäller det inte att släppa. Tappar koncentrationen och ser att Mats Troeng ligger 50 m framför och väljer vänstervägvalet, GOTT. Hela klungan

väljer vänstervägvalet och jag är inte sämre utan stoppar ner kartan och hänger på.

Stigen är ojämn efter tusentals stampande 08:or som gått sina lördagspromenader som gjort trädens rötter till ett myller av ojämnheter. Men idag möter inte trädens rötter någon mjuk promenadkänga utan dubbförsedda, vilt frustande och forcerande orienterare.

Kartläsning är för fegisar tänker jag, här gäller det att hänga på. Blir omsprungnen av några elegant löpande finnar och konstatera att Lauri har sagt upp sin korta bekantskap med mig och lämnat mig flåsande i den fuktiga granskogen. Helt plötsligt lämnar hela klungan stigen, vad nu och halar upp kartan och hänger på. Utan att tveka tar jag 25 höjdmeter och kommer upp till glittrande berghällar med små skrevor med vattenpölar. Klungan fortsätter ner i grönområdet och

försvinner. Förbannar mig själv att jag har fuskat med träningen men biter i det sura äpplet och konstatera att det bara är att smycka sina bara armar med nya rivsår. Kör rakt igenom mot stigen, hittar lite nya kompisar som genast sviker mig och hoppar in i en ung granplantering. Upptäcker en kille som springer saktar än mig och pressar det yttersta för att pressa mig förbi. Läser vant kartan och klättrar de sista metrarna upp till branten och där hänger den och blänker under den blöta kontrollställningen. Känner känslan att ha fått första skärmen och tar sikte på andra. En snabb titt på kompass och riktningen är rätt, ner genom sänkan och upp igen. Förbaskade berg till att vara jobbiga och ser Pål Skogstjärn i Södertälje 1 springa ned till en gafflingskontroll. Struntar i den och kämpar på mot andra skärmen och där är den, 200 meter kvar och där är den. Kollar kodsiffran och stämplar. Upp för en nytt litet berg, läser av höjden och fortsätter men upptäcker inte att vi är på väg till fel gaffel. Försent upptäcker jag mitt misstag men läser snabbt in mig och rusar mot skärmen. Fortsätter över gudomliga höjder och spikar de två kommande kontrollerna. Och där kommer han Johan Nordlund i Leksands första lag, nu skulle han få dra mig på långsträckan. Stoppar åter ner kartan och fokusera på hämlarna. Kommer ut på stigen och tittar snabbt på kartan, vi måste komma ner till åkern, stoppar ner kartan och upptäcker att jag tappat Johan. Ligger på och jo där är åkern, rusar på och känner att det börjar bli jobbigt. Ett vinddrag drar förbi och där passerade Yuri och i släptåg några små lätta juniorer som inte vet vad mjölksyra

är. Hänger på några meter innan väggen kommer, bergväggen alltså, 10 branta kurvor rakt upp i himmelen mot den lilla vinkelbranten som någon banläggare skadeglatt har lagt vackert på fel sida om berget. Spikar igen och hakar på den lilla klungan ner mot varvningen. Varvning denna underbara upplevelse där man på stumma telefonstolpar till ben manas till stordåd av vilt skrikande supporters. Hjärnan uppfattar hejaropen och skickar signaler till benen, JOBBA, SPRING FORTARE men det händer inget, absolut ingenting.

Bara en liten sväng kvar, går ut på stigen och springer allt jag har, men då händer det, Nybros polack kommer och joggar förbi. Läger mig åter i rygg och hänger nästan med till nästkommande kontroll innan jag får släppa. Skäms över att släppa en sådan ärkefiende förbi sig och kämpar på mot målet. Kommer till sist dit och ger det sista mot målet. Känner mig inte lika graciöst i löpningen som vår förstasträckslöpare säkert gjorde 50 minuter tidigare och några glada hejarop av Per Forsberg kom inte heller.

Laget sprang kanon och hamnade på en slutlig 96:e plats efter bland annat mycket starka lopp av tjejerna på 3:de sträckan.

Thord

VILJANS ÖNSKELISTA

Nu när tomten redan varit på besök hos de flesta av oss kan vi i Kampenredaktionen avslöja delar av innehållet i våra medlemmars önskelistor.

Den uppmärksamma Kampenläsaren upptäcker att önskningarna återspeglas i det vi skrivit i Kampen under årets lopp.

Några förhastade slutsatser har vi också dragit...

Tillfällige spanjoren **Knut** önskar sig stela Viljanmedlemmar när han kommer hem som han kan knåda så han slipper vara arbetslös.

Givetvis börjar han med den datorfanatiska Kampenredaktionen, var goda att sätta upp er på väntelista:

1. Martin
2. Åsa
3. Agneta
4. Josefine
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.

.....

* * *

Tillfällige Kampenredaktören **Martin** önskar sig en kalender, så att han kan hålla koll på alla framtida skidtävlingar.

* * *

Anna-Li önskar sig en SportIdent-pinne som tömmer sig själv - för hon är då inte någon mes....

* * *

Åsa önskar sig en extra mjuk sadel för att undvika babianrumpa i nästa Tjejevättern.

Viljans pensionärer önskar sig en frysbox för att kyla ner de ibland heta tisdagsdiskussionerna.

* * *

Fredrik önskar sig en svensk ordbok för att lära sig just svenska igen.

* * *

Elisabeth önskar sig mest av allt att få åka på O-ringen 2007 för att få träffa OLfar.

* * *

Ordförande **Roland** önskar sig många flitiga funktionärer till de planerade tävlingarna.

* * *

Kassör **Eva L** önskar sig en större kassabok inför Smålandskavlen.

* * *

Tuva önskar sig en cykel som går lika fort som mamma Annas.

Henric Carlsson önskar sig ett större alt. bättre utbud av kvinnor i Oskarshamn så att han kan tävla för Viljan igen.

* * *

Klubbens skidåkare önskar sig mindre snö (om möjligt) så att de kan få nytta av de investerade rullskidorna som blev stående förra vintern.

* * *

Viljans Super-Nannys **Agneta, Britt-Marie och Eva** önskar sig mer barn till nästa planeringskonferens.

* * *

Knut önskar sig asfalt i terrängen, för det tror han kan gynna honom.

* * *

Elin önskar sig en ny sagoberättare som kan namnen på alla figurerna.

Janne Nilsson önskar sig mycket snö så att han kan köra upp Oskarshamns populäraste skidspår.

* * *

Våge, och Viljan, önskar sig två etappsegrar på O-ringen - tårta på tårta uppskattas.

* * *

Göran S önskar sig att fler är två personer i snitt svarar på hans Viljanet-mail.

* * *

Annika Andersson önskar sig mindre snö på Åhus Strand så hon slipper åka till Spanien för att sola.

* * *

Stefan B önskar att han får se showen REA, så han slipper tjata om den i Kampen.

vi gratulerar...

...de båda 80-åringarna:

Linde Borgemo 3 oktober

Einar Brodd 5 november

Snart är det dags...

NUMMER 4 2006 • SIDAN 20

Oskarshamn 27-28/10 2007